

„Nos rêves s'en iront par les chemins...“

Jsou lidé, kteří rozdávají přátelství, předávají naději, kulturu. Suzanne Renaudová a Bohuslav Reynek byli také takoví, ve svém životě i v díle.

Tady v Grenoblu, kolébce jejich známosti na stezkách poezie, rozkvétaly kolem nich trvalé přátelské vztahy, které vzdorovaly životním zkouškám i odloučením, které vzdorovaly podivným a strašným rokům v dějinách. Přátelé Suzanne Renaudové a Bohuslava Reynka, kterých je mnoho tady i v Reynkově rodné zemi, sdílejí společný odkaz: svět harmonie. Harmonie věku, myšlenek, harmonie lidí vzdělaných i lidí prostých, a nesmíme zapomínat na zvířata, naše druhy, objevující se tak často v Reynkově díle. Suzanne s Bohuslavem a jejich dva synové Jiří a Daniel nás s otevřeným srdcem a pouhou svou existencí „kultivovali“ v zahradě svých dobrých a vznešených duší.

Suzanne odešla tiše jednoho chladného zimního dne, a nám se vybaví její báseň:

*Noc s lijákem a větru van...
V hlubokou paměť vnořený,
tvůj díl v ošatce přesíván
nad hrstí zrn plev víření*

Pak odešel Bohuslav, který napsal vizionářsky na prahu smrti v jednom ze svých posledních dopisů:

Očekávám jakousi nenadálou radost – nevím odkud a navzdory všemu.

Takže...

Jak nemít chuť, jak nezakusit energii k objevování jejich díla, ve Francii tak neznámého, díla utvářeného z pevnosti a drobné naděje, tak drahé Péguymu, díla zrozeného z pozornosti k drobným věcem, zdroji tak vzácnému. Tohle tedy vedlo Přátele Suzanne Renaudové a Bohuslava Reynka, sdružené dnes ve společnosti Romarin, k sebrání a vydání úplného básnického díla Suzanne Renaudové, a následně také k realizování katalogu raisonné grafického díla Bohuslava Reynka, který je dnes přístupný on-line.

Všechny tyto práce, které jsme prováděli ve spolupráci s bratry Reynkovými i s řadou českých galerií, které vlastní významné sbírky Reynkových děl, a také s oddanou pomocí přátel – dovoluji mi zde pozdravit historičku umění Nathalie Servonnatovou –, tedy všechny tyto práce nám umožnily uvědomit si, jaká vroucnost obklopuje Renaudovou a Reynka v České republice, ale i v jiných, vzdálenějších zemích světa.

Grenoble však i nadále zůstává pokladnicí znovunalezených česko-francouzských vztahů, tak jako kdysi existovala frankofilie a frankofonie v mladé meziválečné Československé republice, za které se odehrál jeden z nejkrásnějších příběhů: návštěva donkichotovského Reynka u jeho dulciney z kraje Dauphiné, Suzanne Renaudové, která pak s ním navždy odjela na Vysočinu, drsný kopcovitý kraj na českomoravském pomezí.

„Nos rêves s'en iront par les chemins...“ (Naše sny se vydají po cestách...)

Nuže, milí přátelé, vydejte se, jak o tom mluví název této výstavy, na cestu, přebroďte se, následujte malé kamínky, kterými jsou střípky ze života a díla, jež pečlivě vybrala paní Bois-Delatteová a její tým: grafiky, básně, dopisy i soukromé dokumenty...

Vstupte tedy do tohoto světa, do tohoto důvěrně známého světa.

Takto budeme ještě více... přáteli.

Annick Auzimour, Grenoble, 2. dubna 2015
(Proslov při příležitosti zahájení výstavy
Nos rêves s'en iront par les chemins...,
Bibliothèque d'étude et du patrimoine de Grenoble
Překlad: Petr Turek)